

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica după Înălțarea Sfintei Cruci

Evangelhia Duminicii după Înălțarea Sfintei Cruci

Ev. Marcu 8, 34-38; 9, 1

Zis-a Domnul: Oricine voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie. Căci cine va voi să-și scape viața și-o va pierde, iar cine își va pierde viața sa pentru Mine și pentru Evanghelie, acela și-o va mântui. Căci ce-i folosește omului să câștige lumea întregă, dacă-și pierde sufletul? Sau ce ar putea să dea omul în schimb pentru sufletul său? Căci de cel ce se va rușina de Mine și de cuvintele Mele în neamul acesta desfrânat și păcătos, și Fiul Omului Se va rușina de el când va veni întru slava Tatălui Său, cu sfinții îngeri. Și le zicea lor: Adevărat grăiesc vouă că sunt unii din cei ce stau aici care nu vor gusta moartea până ce nu vor vedea Împărăția lui Dumnezeu venind întru putere.

Grafică realizată de Parascheva Matciac

◆ Calea lui Hristos este Crucea de fiecare zi. Nimeni nu s-a urcat vreodată la cer prin comoditate. (Sfântul Isaac Sirul)

◆ Căci Hristos nu m-a trimis ca să botez, ci să binevestesc, dar nu cu înțelepciunea cuvântului, ca să nu rămână zadarnică crucea lui Hristos. Căci cuvântul Crucii, pentru cei ce pier, este nebunie; iar pentru noi, cei ce ne mântuim, este puterea lui Dumnezeu. (I Corinteni 1.17, 18)

◆ Când te afli în lărgime să nu te bucuri și când te afli în necazuri să nu te întristezi și să nu le socotești pe acestea ca străine de calea lui Dumnezeu, căci pe calea Lui se umblă din veac și din

neam în neam, prin cruce și moarte. (Sfântul Isaac Sirul)

◆ Cine fuge de Cruce fuge de Dumnezeu. (Sfântul Teoder Studitul)

◆ Cu ajutorul lui Dumnezeu, să duceți până la capăt crucea căsătoriei. (Părintele Paisie Olaru)

◆ Fiecare faptă bună este o cruce. (Sfântul Marcu Ascetul)

◆ Hoțul, până când și raiul l-a furat. (Sfântul Ioan Gură de Aur, despre tâlharul de pe cruce care s-a pocăit)

1022 – 2022: un mileniu de la trecerea la Domnul a Sfântului Simeon Noul Teolog. Învățătura sa despre rugăciune

(continuare din numerele anterioare)

În anul 1005, la 56 de ani, își înaintează demisia din egumenie, după 25 de ani, cu acordul Patriarhului Serghie (999-1019), „după ce a adunat și strâns frumos turma lui Hristos”, lăsând purtarea de grijă a chinoviei și a ucenicilor, și căutând „o viață netulburată reluând iarăși, ca mai înainte isihia dragă; căci dragostea de isihie îi stăpâna sufletul”.

Ca urmaș în scaunul de egumen lasă pe ucenicul său, Arsenie, îndemnându-l să fie ultimul dintre toți prin gând și smerenie, să sporească turma lui Hristos, iar monahilor spunându-le că „adevărata smerenie a ucenicilor și a oricui altuia se recunoaște din plecarea urechii pentru a asculta ce i se va spune prin gura învățătorilor”.

Așadar, „Simeon a intrat în atelierul liniștirii și a reluat cu mai multă hotărâre draga lui iubire de înțelepciune, ... firea trupului s-a transformat în nesticăciune ieșind din ea însăși puterea mai bună a smereniei ei și a fost răpită iarăși spre vedenii și descoperiri ale Domnului”.

Cu ajutorul unor monahi, din Mănăstirea Sfântului Simeon s-a furat icoana Cuviosului Simeon Studitul care a fost dusă la palatul patriarhal unde, „văzând-o închipuită împreună cu mulți sfinți și cu însuși Hristos”, o parte blamau și huleau pe Cuviosul Simeon Studitul, iar alții „suspinau la cele înscenate și tremurau la ocară făcută lui Hristos”.

Pe baza icoanei sustrate din Mănăstirea Sfântul Mamas, Sfântul Simeon este adus din nou în fața Sinodului și acuzat de pictarea necanonică a icoanei Cuviosului Simeon Studitul. Acesta răspunde cu o reprezentare argumentată biblic și patristic și sărutând icoana rostește o rugăciune către părintele său și vesel se întoarce către acuzator, asigurându-l că este pregătit să pătimească toate cele ce urmează invidiei neacoperite.

După această reprezentare, Sinodul dă poruncă să se răzuiască inscripția cu numele Cuviosului Simeon Studitul de pe icoană, iar tribunalul s-a suspendat, urmând ca toate icoanele să fie ridicate de pretendenți.

Văzând Sfântul Simeon „că flacăra invidiei era și mai mult atârțată și că nu se va liniști până când puternicul adversar în cuvânt, al său și al adevărului, nu-i va face tot răul”, a scris o apologie ce a fost citită la noul termen de la tribunal, dar „aceia neputând să desfacă prin raționamente false caracterul compact al discursului” l-au condamnat la exil.

În anul 1009, pe data de 3 ianuarie, a fost ridicat singur de la Mănăstirea Sfântul Mamas și debarcat lângă un târgușor numit Palukiton, lângă Constantinopol.

La poalele dealului, Sfântul Simeon a găsit un paraclis ruinat numit al Sfintei Marina unde a săvârșit o rugăciune, după care a scris o scrisoare sinclului Ștefan prin care îi arată bucuria exilului și faptul că Dumnezeu îl păzește ca oarecând pe cei trei tineri din Babilon în cup-tor, incredințându-l de faptul că se roagă pentru el.

Răspunsul sinclului nu a fost în scris, ci în fapte. Îl convinge pe patriarh că Simeon are ascunse bogății în chilia sa de la Sfântul Mamas, adunate de la sărbătoarea închinată părintelui său duhovnicesc și, astfel, se deschide o nouă anchetă. Se percheziționează chilia Sfântului Si-

meon, care practic este distrusă, încât „chiar și pământul a fost vânturat în aer”, dar nu s-a găsit nimic din ce probase sinclul.

Auzind vestea, Sfântul Simeon mai trimite o scrisoare sinclului Ștefan, mulțumindu-i pentru frumoasele cununi și binefaceri ce țin de șapte ani, rugându-l să nu se oprească pentru că îi sporește astfel „negrăita veselie a duhului”.

Simeon scrie o cârtică despre el însuși și o scrisoare patriarhului „în cuvintele simple ale nevinovăției în care și-a făcut publică în chip limpede credința și îndrăzneala sa”. O trimite patriarhului Genesis și celorlalți arhonți ce îi erau ucenici; aceștia merg la patriarh și, pentru că erau probabil persoane cu trecere la împărat, s-a citit cârtica Sfântului Simeon în Sinod. Patriarhul, blamând insistențele sinclului Ștefan, susține adevărul spuselor lui Simeon și îl

Această poruncă a fost pusă în aplicare într-un mod barbar, unele icoane fiind profanate: tăiate cu secera, unse cu funingine, var, „deși monahi și laici plâneau suferind amarnic, văzând cele făcute de niște creștini în mijlocul Bisericii”. Cf. Sfântul Simeon Noul Teolog: *Viața și epoca...*, p. 305.

Locul și paraclisul Sfânta Macrina erau proprietatea lui Hristofor, numit Phajura, ucenic al Sfântului Simeon, care auzind de exilul părintelui său, îndată a venit în acel loc și a pus la picioarele părintelui său tot sprijinul său. Cf. *Ibidem*, p. 305. repune în drepturi, iar pe lângă acestea îi oferă un scaun de arhiepiscop, recomandându-i ca sărbătoarea Cuviosului Simeon Studitul să se țină cu moderație, doar în rândul monahilor.

Protopop Pr. Florin - Aurel Călugăru

(continuare în numărul viitor)

Acoperișul bisericii noastre trebuie vopsit

Condițiile climatice și ploile acide din ultimii ani au afectat învelitoarea de tablă de pe biserica noastră, astfel încât, pentru a preveni degradarea majoră, este nevoie a se vopsi întreg acoperișul de pe biserică și turnul clopotniță.

În acest scop, s-au făcut negocieri cu o firmă de alpinisti, care și-au manifestat disponibilitatea pentru a realiza această lucrare, fără angajarea de cheltuieli pentru schelă.

Cu încrederea că și de această dată veți fi alături de noi pentru a se putea împlini această lucrare, apelăm la bunăvoînța dumneavoastră pentru a ne acorda sprijinul necesar, fie prin donații la pangarul parohial, fie prin sponsorizări în contul parohiei, care se găsește în caseta din pagina a patra a acestei publicații.

Vă mulțumim și rugăm pe Bunul Dumnezeu să răsplătească fiecăruia dragostea pentru Lăcașul Sfânt.

Crucea Domnului, sau drumul de la „fac ce vreau” la „fac ce trebuie”

Evanghelia duminicii de după Înălțarea Sfintei Cruci reprezintă o chemare pe care Mântuitorul Iisus Hristos o adresa ucenicilor Săi la scurtă vreme după ce le vestise pătimirea Sa care avea să se petreacă. Se aflau în drum spre Ierusalim și Mântuitorul le spune „că El trebuie să meargă la Ierusalim și să pătimească multe de la bătrâni și de la arhierei și de la cărturari și să fie ucis, și a treia zi să învieze” (Matei, 16:21). O asemenea vestire nu putea să nu producă un zdruncin în conștiința celor care-L auzeau și atunci, prin raționamentul logic, dacă acestea se vor petrece la Ierusalim atunci ucenicii se gândeau să nu mai meargă acolo, să se întoarcă în Galileea. Ba mai mult, spune Ev. Marcu că Petru L-a muștrat pe Hristos. Matei, vorbind despre același moment, chiar descrie cum L-a muștrat, într-un mod foarte interesant: „Fie-Ți milă de Tine să nu Ți se întâmple Ție aceasta” (Matei, 16:22). Și Mântuitorul îi răspunde cu severitate: „Mergi înapoia Mea, satano! Smintea! Îmi ești; că nu cugeți cele ale lui Dumnezeu, ci cele ale oamenilor” (Matei, 16:23). Ev. Luca surprinde faptul că Mântuitorul, după aceste vorbe, a pornit-o înainte și ucenicii au rămas descumpăniți oarecum în urma Sa și în acest context le-a și adresat chemarea: „Oricine voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie” (Marcu, 8:34).

Textul în sine, relatat în fragmentul zilei din Evanghelia de la Marcu, e o predică de fapt, pentru că acolo Mântuitorul face niște descoperiri ucenicilor Săi. S-ar putea stăruii mult asupra fiecăruia din elementele exegetice care ar putea să ne aducă lămuriri în legătură cu fragmentul acesta evanghelic. Dar să ne oprim doar la prima parte a chemării: „Oricine voiește să vină după Mine”, spune Mântuitorul. Din aceste puține cuvinte putem extrage niște învățături foarte importante pentru viața noastră. Întâi de toate, că Dumnezeu respectă voința, libertatea omului.

Vedem apoi că urmarea Domnului Hristos, sau actul de voință liberă, nu se limitează doar la aspectul decizional, ci în mod necesar presupune o mișcare, o angajare. Poate ar trebui să stăruim mai mult și să vorbim despre voință, pentru că e o trăsătură a sufletului care se manifestă foarte frecvent în viața noastră, dar față de care nu întotdeauna arătăm atenția și responsabilitatea necesară. Ce presupune voința? Întâi de toate, e o trăsătură a sufletului. Am putea-o numi chiar motorul vieții noastre. Mașinile care ne înconjoară peste tot le admirăm după caroserie. Abia când ajungi la mecanic descoperi că mașina are și un motor care se mai defectează și te avertizează mecanicul că ai tras cam tare de acest motor, că nu ai ținut cont de limitele lui, că nu ai purtat grijă cum se cuvine de motor. Și constăți că mecanicul are dreptate, iar dreptatea lui e pe banii tăi.

Așa-i și cu voința: e motorul vieții noastre și nimic nu se poate face fără voință. E ceea ce ne animă în tot ceea ce facem noi. Voința este expresia libertății noastre. N-o să stea să-ți se explice ție omul căruia îi atragi atenția că nu-și înțelege libertatea, ci-ți va răspunde simplu: „fac ce vreau”. Fac ce vreau, dar ce vreau eu îmi face bine? Iată, din acest moment consta-

tăm că această energie sufletească ce ne mișcă într-o direcție sau alta atenția, dar și preocuparea și lucrarea, nu întotdeauna este sau poate fi direcționată în mod ziditor pentru noi, căci nu întotdeauna tot ce vreau îmi face și bine.

De obicei există această legătură instinctuală între voință și plăcere: vreau să fac ceea ce-mi place, iar dacă nu-mi mai place nu mai vreau. E o modalitate prin care Dumnezeu a rânduit în ființa noastră încă din primele luni de viață, în mod instinctiv, să vrem și să facem ceea ce este bun pentru dezvoltarea noastră. Doar că tocmai aici, la actul voinței, poate interveni cel rău, care ne valorifică plăcerea în mod distructiv. Și uite așa descoperi, pe măsură ce copilul crește, că îi place ceea ce-i face rău, iar, mai târziu, când omul își formează o anumită concepție de viață că el chiar vrea să facă ceea ce-i face rău. Grozavă rătăcire în conștiința noastră! Și-apoi tot vina pe Dumnezeu, că nu poartă grijă de mine! „Unde ești Doamne?”, ne întrebăm. Dar de ce nu L-ai întreat pe Dumnezeu atunci când voința liberă te-a determinat să faci păcate. Ce-ar fi ca înainte să faci ceva să te întrebi „unde ești, Doamne?”, nu să te întrebi după ce tragi consecințele propriilor erori.

Voința a sădit-o Dumnezeu în om pentru ca omul să se miște către Dumnezeu, să-L vrea pe Dumnezeu, să aleagă în mod liber drumul către Dumnezeu. De aceea voința noastră trebuie să fie și educată și responsabilă, pentru a nu deveni distructivă pentru noi. E nevoie să ne formăm o voință sănătoasă. Și cum s-o faci, dacă nu prin rugăciune? Voința noastră, consolidată prin rugăciune și dirijată în mod concret spre lepădare de sine, spre asumarea crucii și spre urmarea modelului Hristos, poate deveni astfel mântuitoare pentru noi.

Pr. Mihai Mărgineanu

◆ **Crucea pe care o facem, e o scurtă rugăciune. (Părintele Dumitru Stăniloae)**

◆ **A-și lua crucea înseamnă a se lepăda de lume, pentru Dumnezeu. (Sfântul Chiril al Alexandriei)**

Publicație editată de Parohia TOMA COZMA,
ISSN 2067 - 8274
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax: 0232 211 273
Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844
(Coordonator principal)
Preot coslujitor: Protopop Florin Aurel Călugăru, tel.
0752 900 697

Voluntari:

*Relații Publice: tel. 0741 706 602, Vasilica Onofrei
*Administratori site parohie/pagină facebook:
Costel Dumitru, Alexandru Losonczy, Vasilica Onofrei
* Alte activități: Paul Sîrbu, Irina Coman, Viorel Bli-
daru, Valentin Burlacu

**Se distribuie prin pangarul parohiei. Pen-
tru susținerea acestei publicații, dar și pen-
tru activitățile culturale și filantropice ale
parohiei, primim donații în contul IBAN
RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis
la Raiffeisen Bank Iași**

Vizitați-ne pe

facebook

Biserica Toma Coz-

Program liturgic

- ◆ **Duminică, 18 septembrie,**
08:00 Utrenia și Liturghia Sf. Ioan
Gură de Aur
18:00 Paraclisul Maicii Domnului
- ◆ **Vineri, 16 septembrie,**
18:00 Slujba Sf. Maslu
- ◆ **Sâmbătă, 23 septembrie,**
- începând cu ora 7.00, Utrenia, Sfân-
ta Liturghie și pomenirile pentru cei
răposați
- 18:00 Slujba Vecerniei
- Taina Sfintei Spovedanii, pentru cei
care doresc

Sfânta Cruce în viața omului

- ◆ Din multe documente ale monahismului din primele
veacuri se vede că monahii stăteau la rugăciune, în singu-
rătatea chiliei, cu mâinile ridicate. Astfel se rugau cu-
vioșii Pahomie cel Mare, Sisoe cel Mare; probabil astfel
se rugau foarte mult; așa ne sfătuiește să ne rugăm Sfân-
tul Ioan Scărarul. O asemenea poziție a trupului ajută și
sufletul să ajungă într-o astfel de stare; să se înalțe spre
cele de sus. Însă trebuie să ne ferim să întindem mâinile
prea tare și să le ridică cât mai sus, ca să nu ajungem în
stare de fierbințeală și de extaz, de la care este numai un
pas până la înșelare de sine și amăgire drăcească. Mâinile
trebuie întinse moderat, ca duhul să rămână în liniște,
smerenie și umilință; trebuie să dăm trupului poziția celui
atârnat pe cruce, iar nu poziția celui ce zboară spre cer.
Capul să fie plecat în jos, iar mâinile ridicate. (Din cartea
"Tâlcuiri la Patericul egiptean", pagina 31, a Sfântu-
lui Ignatie Briancianinov)
- ◆ Este o cruce destul de grea pentru părinți să fie modele
pentru copii. (Sfinții Părinți)
- ◆ Fiecare faptă bună este o cruce. (Sfântul Marcu Asce-
tul)
- ◆ Hoțul, până când și raiul l-a furat. (Sfântul Ioan Gură
de Aur, despre tâlharul de pe cruce care s-a pocăit)
- ◆ Hristos, regele lui Israel, să Se coboare de pe cruce, ca
să vedem și să credem. Și cei împreună răstigniți cu El Îl
ocărau. (Marcu 15.32)
- ◆ Iar Iisus, privind la el cu dragoste, i-a zis: Un lucru îți
mai lipsește: Mergi, vinde tot ce ai, dă săracilor și vei
avea comoară în cer; și apoi, luând crucea, vino și urmea-
ză Mie. (Marcu 10.21)
- ◆ Iar trecătorii Îl huleau, clătinându-și capetele, și zi-
când: Tu, Cel ce dărâmi templul și în trei zile îl zidești,
mântuiește-Te pe Tine Însuși! Dacă ești Fiul lui Dumne-
zeu, coboară-Te de pe cruce! (Matei 27.39, 40)
- ◆ La răscruce de viață nu există indicatoare. (Charlie
Chaplin)
- ◆ Lumea creștină are ca simbol un instrument de tortu-
ră, crucea. (Arthur Schopenhauer)
- ◆ Mântuitorul a ales crucea pentru că astfel se moare cu
mâinile întinse. El S-a sfârșit îmbrățișându-ne.
(Sfântul Atanasie cel Mare)
- ◆ Mântuitorul a suferit pentru ca să împace prin sânge-
le crucii, cele din cer și cele de pe pământ. (Sfântul Chiril
al Ierusalimului)
- ◆ Nimeni să nu se rușineze de Cruce, simbolul sfânt al
mântuirii noastre, capul bunăților pentru care trăim și
pentru care suntem. Ca pe o cunună, așa să pur-
tăm crucea lui Hristos. Prin cruce se săvârșesc toate cele
ale noastre. Dacă trebuie să te naști din nou, crucea este
alături. Dacă trebuie să te hrănești cu hrana cea tainică,
dacă trebuie să te hirotonești, dacă trebuie să faci orice,
pretutindeni este alături de noi crucea, semnul biruinței.
(Sfântul Ioan Gură de Aur)
- ◆ Pe Cruce, s-au unit Dumnezeuzeirea cu omenirea.
(Părintele Nicolae Steinhardt)